29/11/2018

Εξόδιος Ακολουθία Πρωτοπρ. Αθανασίου Λαουρδέκη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Τήν Τρίτη 27 Νοεμβρίου 2018, ὥρα 12η μεσημβρινή, στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ναυπάκτου, τελέσθηκε ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τοῦ σεβαστοῦ καί ἀγαπητοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Ἀθανασίου Λαουρδέκη, Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ καί πρ. Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου.

Τό πρωί, καί ἐνῶ τό σκήνωμα τοῦ π. Ἀθανασίου βρισκόταν στόν Ἱερό Ναό, εἶχε τελεσθῆ ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεο καί μέ τήν συμμετοχή ἀρκετῶν Ἱερέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, Ἀρχιερατική θεία Λειτουργία ἐπί τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἄρτης.

Στήν ἐξόδιο ἀκολουθία πού τέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος συμμετεῖχε τό σύνολο σχεδόν τῶν Ἱερέων τῆς Μητροπόλεως, καί παρευρέθησαν ὁ Βουλευτής τοῦ Νομοῦ Δημ. Κωνσταντόπουλος, οἱ Δήμαρχοι Ναυπακτίας Παν. Λουκόπουλος καί Θέρμου Σπ. Κωνσταντάρας, Ἀντιδήμαρχοι καί Δημοτικοί Σύμβουλοι Ναυπάκτου καί πλῆθος λαοῦ.

Κατωτέρω δημοσιεύονται οἱ ἐπικήδειοι λόγοι τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Ἱεροθέου καί τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου π. Θωμᾶ Βαμβίνη Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ναυπάκτου.

Ακολουθεί ο επικήδειος λόγος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ιεροθέου.

Εἶναι γνωστόν, τίμιο Πρεσβυτέριο καί ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἕνα γεγονός δεδομένο γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους. Δέν ἔχει σημασία τί θέση κατέχει κανείς μέσα στήν Ἐκκλησία καί τήν κοινωνία, δέν ἔχει σημασία τί γνώσεις

καί τί σοφία κατέχει κανείς, δέν ἔχει σημασία ἐάν ἔχη μία ἐξουσία ἤ δέν ἔχει ἐξουσία καί εἶναι ἁπλός πολίτης, δέν ἔχει σημασία ἄν εἶναι Βασιλεύς, Ἱερεύς, Ἀρχιερεύς ἤ Πατριάρχης. Τό γεγονός εἶναι ὅτι κάποτε θά ἔρθη ἡ στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος θά φύγη ἀπό τόν κόσμο αὐτόν. Ὁ θάνατος εἶναι ἕνα ἀναμφισβήτητο καί πασιφανές γεγονός.

Τόν θάνατο τόν βλέπουμε σέ ὅλη τήν κτίση, σέ ὅλη τήν δημιουργία. Καί βέβαια αὐτό συμβαίνει καί στούς Κληρικούς, ἀφοῦ καί γι' αὐτούς θά ἔρθη ἡ ὥρα πού θά φύγουν ἀπό τόν κόσμον αὐτόν καί θά γίνη ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία, ὅπως τώρα τελοῦμε τήν ἐξόδιο ἀκολουθία τοῦ ἀγαπητοῦ μας π. Ἀθανασίου, ἀδελφοῦ καί συλλειτουργοῦ μας καί πατρός πολλῶν ἀπό τούς παρόντες.

Καί ὅταν τελεῖται ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία στούς Ἱερεῖς, τά ἴδια τροπάρια διαβάζουμε, τίς ἴδιες εὐχές ἀπευθύνουμε στόν Θεό, ἁπλῶς προστίθενται δύο τροπάρια καί μία εὐχή στόν Ἱερέα ἤ στόν Ἀρχιερέα, γιά νά δηλωθῆ ἡ ἰδιαίτερη ἰδιότητα τήν ὁποία εἶχε μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι, λοιπόν, καί σήμερα ἀπευθύναμε μία ἰδιαίτερη προσευχή στόν Θεό, στήν ὁποία παρακαλέσαμε τόν Θεό νά ἀναπαύση τήν ψυχή τοῦ ἀδελφοῦ μας Ἱερέως π. Ἀθανασίου. Μεταξύ τῶν ἄλλων αὐτή ἡ εὐχή εἶχε τίς ἑξῆς φράσεις:

«Ὥσπερ ἐπί τῆς γῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ λειτουργόν αὐτόν κατέστησας οὕτω καί ἐν τῷ οὐρανίῳ θυσιαστηρίῳ ἀνάδειξον, Κύριε». Κύριε, σέ παρακαλοῦμε πολύ, ὅπως τόν κατέστησες λειτουργό ἐπάνω στήν γῆ γιά νά τελῆ τά Μυστήρια μέσα στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, στόν Ἱερό Ναό, ὅπως τόν καταξίωσες νά λειτουργῆ τό Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί ὅλα τά ἄλλα Μυστήρια, ἔτσι νά τόν ἀναδείξης καί στό οὐράνιο θυσιαστήριο. Διότι ὑπάρχει τό ἐπί γῆς θυσιαστήριο, ἡ Ἁγία Τράπεζα ἐντός τοῦ ἱεροῦ Βήματος καί ὑπάρχει καί τό οὐράνιο θυσιαστήριο, ὅπως τό περιγράφει τό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου, πού εἶδε ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὅλα ἐκεῖνα τά ὁποῖα γίνονται στόν οὐρανό. Εἶδε τήν οὐράνια θεία Λειτουργία στόν ἄκτιστο ναό, καί εἶδε ἐκεῖ τούς πρεσβυτέρους καί τούς ἀγγέλους νά ὑμνοῦν καί νά δοξάζουν τόν Θεό. Αὐτό σημαίνει ὅτι δέν τελειώνει ἡ θεία Λειτουργία ἐδῶ, δέν τελειώνει ἡ ἱερουργία ἐδῶ, ἀλλά γίνεται καί στόν οὐρανό. Αὐτό εἶναι μία διακήρυξη καί μία δογματική ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καί συνεχίζει ἡ εὐχή τήν ὁποίαν ἀπευθύνουμε στόν Θεό κάθε φορά πού γίνεται ἐξόδιος ἀκολουθία σέ κάποιον ἀδελφό μας Ἱερέα ἤ Ἐπίσκοπο: «Αὐτός ἐπί τῆς γῆς τήν ζωήν αὐτοῦ ἐδόξασας, αὐτός δέ καί τήν ἔξοδον τοῦ βίου αὐτοῦ ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν ἁγίων σου ποίησον». Ἐσύ, Κύριε, ἐδόξασες τήν ζωή τοῦ δούλου σου, τοῦ συγκεκριμένου Ἱερέα, γιά τόν ὁποῖον τελοῦμε τήν ἐξόδιο ἀκολουθία, ἐσύ, Κύριε, ἐδῶ ἐπί τῆς γῆς, σέ παρακαλοῦμε νά εὐλογήσης, ὥστε καί ἡ ἔξοδός του ἀπό τόν

βίο αὐτόν νά εἶναι εἴσοδος στήν ζωή τῶν Ἁγίων, στήν Οὐράνια Βασιλεία. Καί, βέβαια, ὅταν λέη δόξασας τήν ζωήν αὐτοῦ, ἡ λέξη δοξάζω καί ἐδόξασα στήν Καινή Διαθήκη καί στήν Παλαιά Διαθήκη ἔχει τήν ἔννοια τῆς συμμετοχῆς στήν δόξα τοῦ Θεοῦ. Λέμε στήν ἐξόδιο ἀκολουθία, ἐσύ, Κύριε, τόν δόξασες, τοῦ ἔδωσες τήν Χάρη τῆς Ἱερωσύνης, μέ αὐτήν τήν ἔννοια τόν δόξασες.

Δέν εἶναι εὔκολο πράγμα οὔτε εἶναι τυχαῖο τό ὅτι γίνεται κάποιος Ἱερεύς. Ὁ Ἱερεύς ἔχει τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἅγιοι ἄνθρωποι ἀξιώθηκαν νά δοῦν τούς Ἱερεῖς τήν ὥρα πού λειτουργοῦσαν μέσα στό φῶς, μέσα στήν δόξα τοῦ Θεοῦ. Γιατί αὐτό εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καί ἔτσι δοξάζονται οἱ Ἱερεῖς. Καί ὅταν ἀξιώθηκαν μερικοί Ἱερεῖς κατά τήν διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας νά δοῦν τό Φῶς ἐπάνω στήν Ἁγία Τράπεζα, αἰσθάνθηκαν δέος καί ὑπάρχει τό περιστατικό ἑνός Ἁγίου, πού δέν ξαναμπῆκε μέσα στό Ἱερό Βῆμα καί δέν θέλησε νά τελέση τήν θεία Εὐχαριστία γιατί εἶδε ποιά εἶναι ἡ δόξα στήν ὁποία εἰσέρχεται ὁ Ἱερεύς πού λειτουργεῖ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων. Τό λέμε ἄλλωστε στήν θεία Λειτουργία: «Ποίησον σύν τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν εἴσοδον ἁγίων ἀγγέλων γενέσθαι». Σέ παρακαλοῦμε, Κύριε, ὅταν κάνουμε τήν Μικρή Εἴσοδο ἀξίωσέ μας τήν ὥρα πού θά μπαίνουμε μέσα στό Ἱερό Βῆμα γιά νά τελέσουμε τήν θεία Λειτουργία, μαζί μέ μᾶς νά εἰσέλθη καί πλῆθος ἀγγέλων πού νά ὑμνοῦν τήν δόξα Του.

Ὁ Ἱερεύς δοξάζεται καί μέ τήν ἄλλη ἔννοια ὅτι τιμᾶται ἀπό τούς ἀνθρώπους γιά τό μεγάλο χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης πού φέρει. Ὅσοι ἀπό τούς Χριστιανούς καταλαβαίνουν αὐτήν τήν δωρεά καί ἔχουν κριτήρια πνευματικά καί αἰσθήσεις ἐσωτερικές, καταλαβαίνουν ὅτι ὁ Ἱερεύς δέν εἶναι ἕνας ἁπλός πολίτης –φυσικά ὡς ἄνθρωπος εἶναι καί πολίτης ὁ Ἱερεύς– ἀλλά εἶναι Ἱερεύς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἔχει τήν Χάρη τῆς Ἱερωσύνης, τόν τιμᾶ ὁ Θεός, τόν δοξάζει ὁ Θεός καί συνεπῶς καί ἐκεῖνοι στήν συνέχεια τόν τιμοῦν.

Νομίζω ὅτι αὐτές οἱ δύο φράσεις ἀπό τήν εὐχή τήν ὁποία ἀπευθύναμε προηγουμένως στόν Θεό γιά τόν ἀγαπητό μας Ἱερέα, τόν π. Ἀθανάσιο, ἰσχύουν σέ αὐτόν. Ὅπως ἐσύ, Κύριε, τόν ἔκανες λειτουργό στό ἐπίγειο θυσιαστήριο ἔτσι νά τόν κάνης λειτουργό καί στό οὐράνιο θυσιαστήριο. Ἐσύ, Κύριε, εἶσαι αὐτός πού ἐπί τῆς γῆς τόν δόξασες, Ἐσύ, σέ παρακαλοῦμε, νά τόν ἀξιώσης στήν εἴσοδο τῶν Ἁγίων.

Ὁ π. Ἀθανάσιος εἶναι γνωστός σέ ὅλους μας, ἀγαπητός μας ἀδελφός, δοξάστηκε καθόλη τήν διάρκεια τῆς ζωῆς του καί μέ τίς δύο ἔννοιες τίς ὁποῖες εἶπα προηγουμένως, καί μέ τήν ἔννοια ὅτι ἔλαβε τήν Χάρη τῆς Ἱερωσύνης, ἀλλά καί μέ τήν ἔννοια ὅτι ἐτιμήθη καί ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἀπό τούς ἀνθρώπους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶχαν καί ἔχουν εὐλάβεια καί ἔχουν αἴσθηση τῶν Μυστηρίων καί γνωρίζουν τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἁπλῶς ἕνα ἀνθρώπινο σωματεῖο,

ἀλλά εἶναι τό Σῶμα τό εὐλογημένο τοῦ Χριστοῦ.

Ἐδοξάσθη πρῶτον ὡς λειτουργός του Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου. Ἀξιώθηκε νά γίνη ἕνας καλός λειτουργός, 53 χρόνια εἶχε τήν Ἱερωσύνη, ἀπό τότε πού ἔγινε Διάκονος καί Πρεσβύτερος. Δέν εἶναι εὔκολο πράγμα πάνω ἀπό μισό αἰώνα νά εἶναι κανείς μέσα στό τίμιο καί εὐλογημένο ράσο, νά τελῆ τό Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί ὅλα τά ἄλλα Μυστήρια. Στόν Ἱερό δέ αὐτόν Ναό, τόν ὁποῖο ἐκεῖνος ἀνήγειρε ἐκ βάθρων μέ κόπους καί θυσίες –καί ἦταν τό καμάρι του καί τό ἔλεγε συχνά, ὅτι ὅλα ὅσα ἔγιναν ἐδῶ μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ τά ἔκανε– σέ αὐτόν τόν ἱστορικό Ναό τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ὡς Ἱερεύς ὑπηρέτησε 44 χρόνια, ἀπό τά 53 χρόνια της ἱερωσύνης του. Ἦταν καί στόν Παλαιόπυργο ἦταν καί στήν Μακύνεια, στήν Ρίζα καί μετά μετατέθηκε ἀπό τόν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Δαμασκηνό ἐδῶ Ἱερεύς καί ἀπό ἐδῶ μετατίθεται στούς οὐρανούς. Καί δοξάστηκε μέ αὐτήν τήν ἔννοια νά τελῆ τά Μυστήρια. Σκέφτομαι ὅτι ἦταν 53 χρόνια Ἱερεύς καί πόσους δέν βάπτισε, πόσους δέν στεφάνωσε, πόσους δέν ἐξομολόγησε, πόσους δέν ὁδήγησε στόν οὐρανό μέ τό μυστήριο τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολόγησης.

Ἦταν ἕνας καλός Ἱερεύς καί ἔχω τόσες μαρτυρίες ἀπό διαφόρους νά τό λέω αὐτό. Καί ὅταν πρίν ἀπό 23 χρόνια ἦρθα Μητροπολίτης ἐδῶ στήν Ναύπακτο, κάποιος γνωστός μου, πού ἦταν τότε Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος στήν Ἱερά Μητρόπολη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης, ὁ π. Χριστόδουλος Δεληγιάννης, μοῦ εἶπε: «Θά πᾶτε, Σεβασμιώτατε, στήν Ναύπακτο καί θά βρῆτε ἕναν καλό Ἱερέα, τόν π. Ἀθανάσιο. Ἤμασταν μαζί στό Ἀνώτατο Φροντιστήριο Πατρῶν καί ἦταν ἕνας ἄγγελος». Ἔτσι ἐπί λέξει μοῦ εἶπε ὁ συμφοιτητής του. «Ἦταν φιλακόλουθος. Γιά μᾶς ἦταν ἕνα πρότυπο Ἱερέως». Καί αὐτήν τήν μαρτυρία τήν δίνουν πολλοί. Ἦταν ἕνας καλός Ἱερεύς, λειτουργοῦσε συνεχῶς καί τελοῦσε τίς ἱερές ἀκολουθίες σέ αὐτόν τόν Ἱερό Ναό.

Δεύτερον, δοξάστηκε καί μέσα στήν διοίκηση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Διηκόνησε τέσσερεις Ἀρχιερεῖς (τόν Δαμασκηνό, τόν Ἀλέξανδρο, τόν Νικόδημο καί ἐμένα) καί ἦταν ὑπάκουος σέ ὅλους αὐτούς, καί γενικότερα ἀγαποῦσε τούς Κληρικούς. Ὑπηρέτησε 33 χρόνια στά Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως κυρίως ὡς Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος καί βοήθησε πάρα πολλούς Ἱερεῖς. 23 χρόνια πού εἶμαι στήν Μητρόπολη τά πιό πολλά τά πέρασε μαζί μου, καί ἐξετίμησα τά χαρίσματα τά ὁποῖα εἶχε. Ἡ ἐργατικότητά του ἦταν χαρακτηριστική, ἡ εὐαισθησία του σέ ὅλα τά θέματα θαυμαστή. Ἔπειτα εἶχε ἐκκλησιαστικό φρόνημα, δηλαδή ἀγαποῦσε πάρα πολύ τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία, τόν Ἀρχιερέα. Περάσαμε πολλές δυσκολίες μαζί. Μαζί σηκώσαμε τόν σταυρό τῆς διοικήσεως αὐτῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καί ὅπως καί σέ κάθε Μητρόπολη ἡ διοίκηση εἶναι μία σταυρική πορεία, σταυροαναστάσιμη πορεία. Μαζί σηκώσαμε τόν σταυρό τοῦ πόνου, μαζί καί τήν

χαρά τῆς Ἀναστάσεως. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μέ ὑπεδέχθη ἐδῶ στήν Ἱερά Μητρόπολη καί μέ ἐμύησε σέ ὅλα τά ἐσωτερικά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί ἦταν ἕνας πολύ καλός σύμβουλος. Καί ἀπό τήν ἀρχή ἐξετίμησα τήν εἰλικρίνειά του, τήν γνώση του καί κυρίως τήν ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη τήν ὁποία εἶχε στόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία καί τόν ἀπέραντο σεβασμό τόν ὁποῖο εἶχε στόν Ἐπίσκοπο. Ἦταν ὑπάκουος μέχρι βαθυτάτης λεπτομερείας, μέ ὅλα τα χαρίσματα τά ὁποῖα εἶχε.

Μέ ἀγάπησε καί μέ σεβάστηκε, ἀλλά καί ἐγώ τόν ἀγάπησα καί τόν σεβάστηκα καί τόν σεβασμό μου καί τήν ἀγάπη μου τόν ἔδειχνα ποικιλοτρόπως μέχρι τελευταία στιγμή.

Καί ἀκόμη, τέλος, τόν δόξασε ὁ Θεός ὡς καλό οἰκογενειάρχη. Τόν ἀξίωσε ὁ Θεός νά κάνη μία καλή οἰκογένεια μέ καλά παιδιά καί καλά ἐγγόνια καί ἐκαυχᾶτο γι’ αὐτό. Μέσα στήν καρδιά του αἰσθανόταν μεγάλη χαρά, ὅταν ἔβλεπε τά παιδιά του καί τά ἐγγόνια του νά προοδεύουν στήν πνευματική ζωή καί γενικότερα μέσα στήν κοινωνία. Καί ἐκεῖνοι τοῦ ἀπέδωσαν πολύ μεγάλο σεβασμό καί ἀγάπη μέχρι τήν τελευταία στιγμή. Διέθεσαν τά πάντα, ὅλον τόν χρόνο τῆς ζωῆς τους καί ἔκαναν πολλές καί μεγάλες θυσίες γιά νά ἐκφράσουν τήν ἀγάπη τους καί τήν εὐγνωμοσύνη τους σέ ἐκεῖνον.

Παρακολουθοῦσα τό τελευταῖο διάστημα τήν ἐξέλιξη τῆς ὑγείας του. Ἤμουν χθές στήν Μητρόπολη καί ὁ π. Καλλίνικος, πού εἶχε μία ἐπικοινωνία μέ τούς οἰκείους του, μοῦ εἶπε: «Εἶναι μή ἀναστρέψιμη ἡ πορεία του, οἱ γιατροί δέν δίνουν καθόλου ἐλπίδες, σέ λίγο μᾶς φεύγει ὁ π. Ἀθανάσιος». Καί ὅταν μετά ἀπό ἐλάχιστα λεπτά μπῆκε ξανά στό γραφεῖο καί μοῦ εἶπε: «Ἔφυγε ὁ π. Ἀθανάσιος», τότε σταμάτησε γιά λίγο ἡ σκέψη μου καί ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπό τά μάτια μου.

Καί σκέφθηκα: «Τί εἶναι αὐτό τό δάκρυ;». Ἦταν ἕνα δάκρυ πού ἔκρυβε μία ὁλόκληρη ζωή. Τί ἔκρυβε αὐτό τό δάκρυ πού ἔτρεξε ἀπό τά μάτια μου, ὅταν ἄκουσα ὅτι ἔφυγε ὁ π. Ἀθανάσιος; Ἦταν συμπύκνωση 23 χρόνων ζωῆς. Ἔκρυβε πόνο γιά ὅλα ἐκεῖνα πού περάσαμε μαζί, τίς δυσκολίες, τά προβλήματα, ἀλλά καί τίς χαρές στήν διοίκηση αὐτῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μέ τά εὐχάριστα καί τά δυσάρεστα. Ἀλλά ταυτόχρονα ἔκρυβε καί μία ἐσωτερική χαρά, γιατί φεύγει ὁ π. Ἀθανάσιος καί θά συναντήση ἐκεῖ τους προϊσταμένους του, τόν Μητροπολίτη Δαμασκηνό πού τόν χειροτόνησε, τόν Μητροπολίτη Νικόδημο πού γιά λίγο γνώρισε, θά συναντήση στόν οὐρανό τούς ἄλλους πνευματικούς πατέρες μέ τούς ὁποίους συνεργάσθηκε, τόν π. Ἱερόθεο Κατσάνο, Πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τόν π. Ἀρσένιο Κομπούγια, στόν ὁποῖο ἔδειχνε ἀπέραντο σεβασμό καί ἀγάπη καί πολλές φορές ἔλεγε καί τά μύχια τῆς καρδίας του καί τόν σεβόταν πάρα πολύ. Θά τούς συναντήση, γιατί δέν χάνεται κανείς, δηλαδή ὁ θάνατος δέν εἶναι πορεία στό μηδέν, ἀλλά εἶναι μία πορεία πρός τήν κοινήν Ἀνάστασιν.

Αἰσθάνθηκα ἐκείνη τήν ὥρα τό δάκρυ σάν ἕνα ἀπόσταγμα μιᾶς πολυχρόνιας στενῆς συνεργασίας.

Ἐκφράζω καί ἐκ μέρους τῶν Ἱερέων τῶν παρισταμένων καί τῶν ἀπόντων Ἱερέων ἀπό τήν σημερινή ἀκολουθία, οἱ ὁποῖοι τόν ἀγαποῦσαν, ἐκφράζω τίς εὐχαριστίες μου καί τήν εὐγνωμοσύνη μου σέ αὐτόν τόν τίμιον διάκονον τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ ὁποῖος δοξάστηκε ἀπό τόν Θεό, ἀλλά καί ἐκεῖνος ἐτίμησε τήν διακονία του.

Καλό ταξίδι, σεβαστέ καί ἀγαπητέ μας π. Ἀθανάσιε, τετιμημένε διάκονε τοῦ Κυρίου. Ἀμήν.